

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ταβανωτός <ταβανώνω.

Ἄνθρωπος ἔχων ταβάνι, ἥτοι ὀροφὴν ἐνθ' ἄν.: Σπίτι ἀταβάνωτο. Κάμαρες ἀταβάνωτες. Δωμάτια ἀταβάνωτα κοιν. Ἀταβάνωτη στέγῳσι ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 52 Ἀταβάνωτη σκεπή ΔΒουτυρ. Τριανταδύο διηγ. 84. Συνών. ἀταβάνιαστος.

ἀταίριαστα ἐπίρρ. σύννηθ. ἀταίριαστα πολλαχ. ἀταίριαστα πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀταίριαστος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Ἀναρμόστως σύννηθ.: Ζῆ-φέρνηται ἀταίριαστα σύννηθ. Ἀγαποῦσε ἀταίριαστα μὴ μὲν ἀγαλῦντο τοῦ Γ'Ξενοπ. Ἀφροδ. 40.

ἀταίριαστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἀταίριαστους βόρ. ἰδιώμ. ἀταίριαστος Κεφαλλ. ἀταίριαστος σύννηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) ἀταίριαστους πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ. ἀταίριαστε Τσακων. ἀταίριαστος πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ταίριαστος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Μεουρσ.

1) Ὁ μὴ ἔχων σύντροφον τῆς ζωῆς ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 9: Ποίημ.

Μηνά μινεν ἀταίριαστος καὶ κλαίει καὶ χτυπιέται;

2) Ὁ μὴ ἔχων τὸ ταίρι του, τὸν ὁμοῖόν του, ἐπὶ πραγμάτων κατὰ ζευγὸς ὑπαρχόντων σύννηθ.: Ἀταίριαστες κάλτισες. Ἀταίριαστα γάντια - παπούτσια κττ. 3) Ὁ μὴ συμφωνῶν, ἀσυμβίβαστος κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.): Ἀταίριαστο ἀντρογύνο. Ἀταίριαστοι χαρακτηῖρες. Ἀταίριαστες συννυφάδες. Ἀταίριαστα ἀδέρφια. Συνών. ἀκορδέριστος, ἀσύμφωνος.

β) Ὁ μὴ προσαρμολύμενος, ἀνάρμοστος κοιν. καὶ Τσακων.: Ἀταίριαστα πράγματα. Ἀταίριαστο κλειδί κοιν. γ) Ἀπρεπὴς κοιν.: Ἀταίριαστα λόγια - φερσίματα κττ. Ἀταίριαστοι τρόποι κοιν. δ) Ὁ ἀνόμοιος πρὸς τοὺς ἄλλους, ἰδιόρρυθμος πολλαχ.: Ἀταίριαστος μ' ὅλο τὸν κόσμον πολλαχ. Σημάδι ἔχει ἀπ' τὸ Θεὸ καὶ σημαδιακὸς κττ. ἀταίριαστος εἶναι ΑΠαπαδιαμ. Μάγισσ. 152. Συνών. ἀλλέικος, ἀλλέος, ἀλλεώτινος 1, ἀλλεώτικος 1, ἀλληλογίτικος, ἀσυνταίριαστος. ε) Ἀκομψος, χονδροειδὴς Πόντ. (Οἶν.): Ἀταίριαστος ἄνθρωπος. 4) Ὁ μὴ ἔχων τὸν ὁμοῖόν του, ὁ ἀσύγκριτος, ὁ ἔξοχος ἄλλων σύννηθ.: Ἀταίριαστη 'ς τὴν ὁμορφιά - 'ς τὴν προκοπή - 'ς τὰ κάλλη κττ. — Ποίημ.

Νεράϊδα εἶσαι 'ς τὸ κορμὶ κττ. ἀταίριαστη 'ς τὰ κάλλη ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 11.

Πβ. ἀταίριος.

ἄταιρος ἐπίθ. Ἀθῆν. — ΟΜπεκὲς ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 260. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ταίρι.

1) Ὁ μὴ ἔχων σύντροφον τῆς ζωῆς του Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. 2) Ὁ μὴ ἀποτελῶν ζευγὸς, ἐπὶ πραγμάτων Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀντιλογίτικος. 3) Ὁ μὴ ἔχων τὸν ὁμοῖόν του, ἀπαράβλητος, ἀπαράμιλλος Ἀθῆν. — ΟΜπεκὲς ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ.: Ἡ προκοπή του ἦτανε ἄταιρο πρῶμα Ἀθῆν. Ἀταιρο χαλὶ ΟΜπεκὲς ἐνθ' ἄν.

ἀτάιστος ἐπίθ. ἀτάιστος πολλαχ. ἀτάιστους πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ. ἀτάιστους Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀτάιστε Τσακων. ἀτάιστος κοιν. ἀτάιστους βόρ. ἰδιώμ. ἀτάιστος Πελοπν. (Ἀγρίδ. Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ταῖστος <ταῖζω.

1) Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὅποιον δὲν ἐδόθη τροφή κοιν.: Ἀτάιστο μωρὸ - παιδί κττ. Ἀτάιστο ἄλογο - πουλλὶ - σκυλλὶ κττ. Ἀτάιστες κόττες. Ἀτάιστα πουλλὰ κοιν. || Γνωμ. Τ' ἀτάιστον μὲν ἄν' οἱ εἰχ' 'ς τὸν ποντὰμ' Ζαγόρ. Πβ. ἀπλύ-

μιστος. 2) Ὁ μὴ δεκασθεὶς καὶ ὃν δὲν δύναται τις νὰ δεκάσῃ σύννηθ.: Γιὰ νὰ τελειώσῃ τὴ δουλειά του δὲν ἄφησε ὑπάλληλο ἀτάιστο σύννηθ. || Φρ. Σκυλλὶ ἀτάιγο (ἐπὶ ἀδεκάστου) Καλάβρυτ. || Γνωμ. Ἀτάιστος κατῆς, κακὸς κριτῆς Λεξ. Δημητρ.

Πβ. ἀταίριαστος. **ἀτάνωτος** ἐπίθ. Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τανωτός <τανώνω.

Ὁ μὴ ἀρτυθεὶς μὲ τάνι, ἥτοι ἀποβουτυρωμένον διὰ μακρᾶς διακινήσεως γιαούρτι, ὀξύγαλα: Ἀτάνωτον φασίν.

ἀταξάδα ἡ, Κρήτ. (Βάμ. Σητ. Χαν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀταχτός κατ' ἐπίδρασιν τοῦ οὐσ. ἀταξία. Ἡ λ. καὶ ἐν Γύπαρ. πρᾶξ. Γ στ. 295 (ἐκδ. ΕΚριαρ.)

Ἀταξία 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀταξάδα 'καμε καὶ γιὰ 'κεινὰ τὸν ἥδειρε Σητ. || Ἄσμ.

Συδάρθηκε μ', ἃ σοῦ 'φταιξα καὶ σοῦ 'καν' ἀταξάδα Βάμ.

ἀταξία ἡ, λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. ἀταξίγια Πόντ. (Κερασ.) κ.ά.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀταξία.

1) Ἡ ἑλλειψὶς τάξεως, ἀκαταστασία κοιν.: Μεγάλῃ ἀταξίᾳ βασιλεύει 'ς τὸ σπῖτι. Εἶναι σὲ ἀταξία τὰ βιβλία - τὰ πράγματα κττ. Βλέπω ἀταξία 'ς τὰ κατάστιχα - 'ς τοὺς λογαριασμοὺς κττ. Συνών. ἀταχτία, ἀταχτοσύνη, ἀταχτωσία. 2) Ἀτακτος πρᾶξις, ἀτάκτημα, ἀκοσμία κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Τὸ παιδί ἔκανε μὴ μὲν ἀταξία - πολλὰς ἀταξίες κοιν. Τρανὸν ἀταξίαν ἐποίκεν Πόντ. Συνών. ἀταξάδα.

ἀταξίδευτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀταξίδιφτους πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ταξιδευτός <ταξιεύω.

1) Ὁ μὴ μετακομισθεὶς εἰς ἄλλον τόπον πολλαχ.: Ἀπόμειναν ἐφέτος τὰ καπνὰ μας ἀταξίδευτα. 2) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν διέσχισέ τις ταξιδεύων, ἐπὶ θαλάσσης πολλαχ.: Πέλαγ' ἀταξίδευτα ΜΤσιριμώκ. Ὡρες δειλιν. 7. 3) Ὁ μὴ ταξιδεύσας, ὁ μὴ ἀπομακρυνθεὶς τῆς πατρίδος του πολλαχ.: Ἀταξίδευτος ἔμεινα φέτος. Ἀταξίδευτος ἄνθρωπος. Ἀταξίδευτη γυναῖκα. Εἶναι ἀταξίδευτη ὥς τώρα καὶ φοβᾶται τὴ θάλασσα. || Φρ. Ἀταξίδευτο καράβι (νεότευκτον).

ἀτάπωτος ἐπίθ. κοιν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ταπωτός <ταπώνω.

Ὁ μὴ κλεισθεὶς μὲ τάπαν, ἀπωμάτιστος, ἐπὶ φιάλης: Ἀτάπωτο μπουκκάλι.

ἀταραξία ἡ, λόγ. σύννηθ. ἀταραξία Λεξ. Γαζ. (λ. ἀμέλεια).

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀταραξία.

Τὸ νὰ εἶναι τις ἀτάραχος, ἡρεμία, γαλήνη, ψυχραιμία: Ἔδειξε μεγάλη ἀταραξία, ὅταν τ' ἄκουσε. Τοῦ μίλησε - τοῦ ἀπάντησε μὲ ἀταραξία.

ἀτάραχα ἐπίρρ. σύννηθ. ἀτάραχα Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀτάραχος.

Ἀταράχως, ἡρέμα ἐνθ. ἄν.: Μιλάει ἀτάραχα. Ἀπαντάει ἀτάραχα. Κοιμᾶται - κοιτάζει ἀτάραχα σύννηθ. || Φρ. Ἀμαχα κττ. ἀτάραχα (ἡρεμώτατα) Κρήτ. Πελοπν. (Δημητσάν. Κουτήφαρ. Μάν. κ.ά.) Συνών. ἀβρόντητα, ἄμαχα, ἀτάραχτα.

ἀταράχευτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀταράχευτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

